U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatele: **Ing. J. P.**, zastoupeného Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, 602 00 Brno, proti odpůrci: **statutárním město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 601 67 Brno, zastoupenému Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem se sídlem Týn 1049/3, 110 00 Praha 1, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – úpravy směrné části územního plánu města Brna – ul. Dusíkova ze dne 21. 3. 2012, č. j. MMB/0367788/2011/Krz, sp. zn. 4100/OÚPR/MMB/0367788/2011, za účasti osoby zúčastněné na řízení: IMOS development, uzavřený investiční fond, a. s., se sídlem Gajdošova 4392/7, 615 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 - 126,

t a k t o :

Věc **s e p o s t u p u j e** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatel vlastní ve společném jmění manželů bytovou jednotku v budově č. p. 906 v tzv. sídlišti N. M. v katastrálním území Lesná v Brně. Přibližně 50 metrů severovýchodně vzdušnou čarou od této budovy se nachází plocha, jejímž většinovým vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Tato plocha byla v Územním plánu města Brna před rokem 2008 vymezena jako plocha SO (smíšená plocha obchodu a služeb) s indexem podlažní plochy (IPP) 0,6.

[2] Index podlažní plochy vyjadřuje podle přílohy k obecně závazné vyhlášce č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, *„intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m^2 hrubé podlažní plochy na m^2 základní plochy“*. S účinností od 1. 8. 2009 bylo do uvedené definice IPP opatřením obecné povahy č. 3/2009, změny Územního plánu města Brna 2006-II – 23. soubor, doplněno, že *„při jeho aplikaci na pozemek nebo soubor pozemků disponibilních pro konkrétní stavební záměr je výpočet nutné vztáhnout k výměře těchto pozemků“*. Vyhláška č. 2/2004 dále obsahuje podrobný popis výpočtu IPP. V části 8. přílohy k vyhlášce č. 2/2004 je uvedeno, že *„míra stavebního využití vyjádřená indexem podlažní plochy (IPP) ve výkrese Plán využití území 1 : 5 000 je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně s tím, že proces úpravy směrných částí ÚPmB je popsán v 8. čl. vyhlášky“*. Článek 8.1 vyhlášky č. 2/2004 stanoví, že o úpravách směrné části rozhoduje ve smyslu § 31 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) pořizovatel, tj. Odbor územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna (OÚPR MMB).

[3] Dne 9. 12. 2008 provedl OÚPR MMB na žádost osoby zúčastněné na řízení zvýšení IPP pro předmětnou plochu SO z 0,6 na 1,3. Důvodem žádosti osoby zúčastněné na řízení byl záměr výstavby polyfunkčního objektu „D“ na uvedené ploše, přičemž se zvýšením IPP souhlasilo zastupitelstvo městské části Brno – sever. OÚPR MMB k provedené změně mimo jiné konstatoval, že se daná lokalita nachází v okrajové části města v návaznosti na krajinu, a je proto *„nutno provedené navýšení IPP na hodnotu 1,3 považovat v dané lokalitě za výjimečné a maximálně možné“*.

[4] Dne 18. 7. 2011 požádala o další změnu spočívající ve *„formální úpravě IPP 1,3 na hodnotu 2,2“* v dotčené ploše SO. Svou žádost odůvodnila tím, že v průběhu územního řízení na umístění stavby bytového domu „D“ zjistila, že Odbor územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna (OÚSŘ MMB) používá jiný výklad výpočtu IPP než OÚPR MMB. Dle výkladu OÚSŘ MMB lze hrubou podlažní plochu vztáhnout jen k výměře pozemků, na nichž je záměr umístěn. Z tohoto důvodu požadovala osoba zúčastněná na řízení zvýšení IPP tak, aby odpovídal výkladu OÚSŘ MMB. OÚPR MMB žádosti vyhověl dne 19. 8. 2011 tak, že předmětnou plochu SO rozdělil na dvě části, z nichž jedné (určené pro umístění objektu „D“) stanovil IPP 2,2 a druhé IPP 1,0 s tím, že tak nebude překročen maximální IPP 1,3 pro celou funkční plochu SO dle platného územního plánu.

[5] Osoba zúčastněná na řízení obratem požádala o opravu provedené změny, neboť rozdělení plochy SO na dvě dílčí plochy s IPP 2,2 a 1,3 neumožňuje umístění jejího záměru. Požadovala, aby OÚPR MMB změnil IPP na hodnotu 2,2 pro celou funkční plochu SO a dokladovala, že realizací jejího záměru nemůže být překročena hodnota IPP 1,3. OÚPR MMB žádosti vyhověl dne 21. 3. 2012, dílčí plochy opět spojil v jednu plochu SO a stanovil pro ni IPP 2,2. Současně zohlednil novou Územní studii s regulačními prvky „Obytný soubor Lesná – aktualizace“ a posunul hranici plochy SO na sever nad komunikaci a současně posunul severně též hranici sousední plochy BO (v níž se nachází i bytová jednotka navrhovatele).

[6] Navrhovatel napadl posledně uvedenou úpravu směrné části Územního plánu města Brna žalobou u Krajského soudu v Brně jako opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že zvýšení IPP umožňuje umístění dalšího bytového domu v již nyní nadměrně zatíženém území, čímž dojde ke zhoršení kvality bydlení navrhovatele. Namítal, že úprava směrné části byla vydána orgánem, který k tomu neměl potřebnou pravomoc, že zcela chyběl proces projednání a schválení této změny a že IPP nemůže být stanoven směrně, nýbrž závazně. Nesouhlasil též s odůvodněním zvýšení IPP a poukazoval na nedostatky výše uvedené aktualizace územní studie.

[7] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 11. 2012, č. j. 66 A 3/2012 – 126, návrh zamítl. V odůvodnění obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43, který se měl týkat obdobného případu a v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že změnou směrné části územního plánu zvýšením koeficientu podlažních ploch a snížením koeficientu zeleně nebyla dotčena hmotná práva navrhovatelky. O dotčení práv navrhovatelky by bylo možno uvažovat až po předložení projektové dokumentace konkrétního záměru v územním řízení. Krajský soud pak v projednávané věci konstatoval, že tyto závěry lze plně vztáhnout i na případ navrhovatele, který tudíž není aktivně věcně legitimován a svá práva může účinně hájit v územním řízení, což ostatně již činí.

II. Relevantní argumentace navrhovatele v kasační stížnosti

pokračování

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal navrhovatel kasační stížnost, v níž mimo jiné namítal zmatečnost řízení před krajským soudem, neboť krajský soud nesprávně jednal jako s odpůrcem se statutárním městem Brnem. Osobu odpůrce ovšem kogentně určuje zákon v § 101a odst. 4 s. ř. s. Podle navrhovatele má proto být odpůrcem OÚPR MMB, který předmětnou změnu územního plánu vydal.

[9] Krajský soud měl též nesprávně posoudit otázku dotčenosti navrhovatele na jeho právech. Navrhovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že bude moci svá práva aktivně hájit až v územním či stavebním řízení. Vzhledem k neveřejnému postupu odpůrce při změně územního plánu se navrhovatel může účinně bránit pouze v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť stavební úřad v územním či stavebním řízení nemá pravomoc posuzovat nezákonnost, věcnou nesprávnost či nepřiměřenost změny územního plánu; k tomu odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 – 74. Navrhovatelova věc je skutkově odlišná od věci dříve řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 4 Ao 1/2010, neboť v jeho případě byl zvýšen IPP pro zcela konkrétní záměr bytového domu „D“. Při změně územního plánu tak bylo zcela zřejmé, jak se dotkne práv navrhovatele. Konkrétní záměr osoby zúčastněné na řízení pak byl znám i krajskému soudu při rozhodování o návrhu navrhovatele; navrhovatel soudu doložil rozhodnutí o umístění tohoto záměru. Další odlišností je skutečnost, že v případě navrhovatele došlo k podstatnému zvýšení IPP v již abnormálně zatíženém území. Navrhovatel považuje hodnotu IPP 2,2 za hodnotu, která vždy zasáhne do práv vlastníků sousedních nemovitostí, neboť umožňuje na pozemek umístit stavbu s více než dvojnásobným rozsahem podlažních ploch, než je výměra celého disponibilního pozemku.

III. Argumenty odpůrce a osoby zúčastněné na řízení

[10] Odpůrce měl ve svém vyjádření za to, že krajský soud správně vymezil osobu odpůrce: na případ je třeba analogicky aplikovat usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Jednání OÚPR MMB, který vydává úpravu směrné části, je proto přičitatelné statutárnímu městu Brnu, které je v dané věci odpůrcem. Z hlediska aktivní věcné legitimace navrhovatele aplikoval krajský soud na věc zcela správně závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43, který je identický s projednávaným případem. Údajné skutkové odchylnosti obou případů prezentované navrhovatelem nejsou pro věc relevantní, podstata rozhodovacích důvodů zůstává zachována. Pokud by se Nejvyšší správní soud chtěl odchýlit od svých dřívějších závěrů vyslovených v citovaném rozsudku, musel by věc předložit rozšířenému senátu. Odpůrce dodal, že samotný zásah do práv navrhovatele úpravou směrné části územního plánu nemůže mít automaticky za následek nezákonnost úpravy směrné části. Navrhovatel v celém řízení neuvádí žádnou podrobnější argumentaci ohledně rozporu úpravy směrné části se zákonem (kromě obecných deklarací). Podle odpůrce navíc úpravou směrné části územního plánu nedošlo k faktické změně územně plánovací dokumentace. Tato formální úprava byla vyvolána pouze potřebou reagovat na změnu metodiky výpočtu IPP.

[11] Osoba zúčastněná na řízení k osobě odpůrce konstatovala, že krajský soud postupoval správně v souladu s ustálenou rozhodovací praxí soudů, např. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43. Úpravou směrné části územního plánu k žádnému dotčení práv navrhovatele nedošlo, neboť dotčená plocha již byla dříve určena k zastavění a pro příslušné stavby již bylo dříve vydáno stavební povolení. Napadenou úpravou územního plánu nebyla řešena otázka „zda“, nýbrž pouze otázka „jak“. Navrhovatel v celém řízení nijak neosvědčil, že by byl předmětnou úpravou dotčen na svých právech. Tvrzení

o nezákonnostech a pochybeních týkajících se již existujících staveb (nadměrného zatížení území) toto nedokládají a osoba zúčastněná na řízení tato tvrzení odmítá. Navrhovatel získal vlastnické právo k bytové jednotce v obytném souboru N. M. v době, kdy již existoval ve stavu v zásadě shodném s dnešním, který ovšem nyní navrhovatel označuje za odporující jeho právům. Kasační stížnost i návrh vyvolávají mylný dojem, že vydáním úpravy směrné části územního plánu bylo umožněno zastavění jediné plochy, která mohla být využita ke zřízení dětských hřišť, veřejných prostranství a parkovacích ploch. Již před napadenou úpravou však byla tato plocha určena k zastavění a o jejím využití k zastavění bylo rozhodnuto územním rozhodnutím (provozní budovou „D“ o jednom podzemním a čtyřech nadzemních podlažích). Změnou územního rozhodnutí na bytový dům „D“ o osmi podlažích, kterou umožnila úprava směrné části územního plánu, bude úroveň pohody bydlení navrhovatele vyšší, než při výstavbě původně plánovaného provozního objektu. K tomu osoba zúčastněná na řízení odkázala na řadu odborných podkladů.

IV. Důvody předložení věci rozšířenému senátu

[12] Rozhodující první senát po předběžné poradě dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro předložení věci rozšířenému senátu. Prvním důvodem je nesouhlas prvního senátu s názorem vysloveným čtvrtým a třetím senátem v rozsudcích ze dne 24. 2. 2010, č. j. 4 Ao 1/2010 – 43, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 3 Ao 2/2009 – 93, ohledně aktivní věcné legitimace v případě návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu spočívající ve zvýšení IPP. S tím souvisí rovněž nesouhlas prvního senátu s názorem vysloveným sedmým senátem v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53, ohledně možnosti soudního přezkumu a eventuální neaplikace územního plánu soudem v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí. Druhým důvodem je rozporná judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se osoby pasívně procesně legitimované v případě návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu spočívající v konfliktních názorech vyjádřených v citovaných rozsudcích čtvrtého a třetího senátu.

IV.1 Aktivní věcná legitimace

[13] Předmětem řízení v citovaných věcech třetího a čtvrtého senátu byl úprava směrné části územního plánu hlavního města Prahy spočívající ve zvýšení indexu podlažní plochy a snížení indexu zeleně v určité funkční ploše. Navrhovatelé – vlastníci bezprostředně nesousedících pozemků s předmětnou funkční plochou – se domáhali zrušení této úpravy jako opatření obecné povahy. Nejvyšší správní soud v obou případech konstatoval, že se jedná o opatření obecné povahy přezkoumatelné ve správním soudnictví a že navrhovatelé nejsou osobami zjevně neoprávněnými k podání návrhu na jeho zrušení.

[14] Následně ovšem dospěl k závěru, že navrhovatelé nemají aktivní věcnou legitimaci. Podle čtvrtého senátu *„změnou směrné části územního plánu hmotná práva navrhovatelky dotčena nebyla. Z přijaté změny směrné části územního plánu nevyhnutelně nevyplývá pro navrhovatelku žádný z negativních důsledků uvedených v návrhu. V daném případě došlo změnou směrné části územního plánu k tomu, že, jak je již shora vícekrát uvedeno, byla změněna míra využití území tak, že došlo k navýšení koeficientu podlažních ploch a k poníženi koeficientu zeleně. Konkrétní podobu staveb na těchto plochách potenciálně realizovaných však bude možno posoudit až po předložení projektové dokumentace ve fázi územního řízení, resp. spojeného řízení územního a stavebního. Teprve tehdy bude rovněž možno posoudit, zda realizací záměru dojde k dotčení práv navrhovatelky a zda tedy bude mít alespoň v územním řízení postavení účastníka podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V kladném případě pak v takovém řízení bude moci uplatňovat svá práva a povinnosti. Svá práva a povinnosti bude moci – pokud bude dotčenou osobou – uplatňovat i v případě, jednalo-li by se o stavby, k jejichž realizaci postačuje ohlášení, neboť podle § 104 odst. 1 věta druhá stavebního zákona z roku 2006 spolu*

s ohlášením stavebník stavebnímu úřadu doloží, že o svém stavebním záměru prokazatelně informoval vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich; ti mohou příslušnému stavebnímu úřadu oznámit své případné námitky proti stavbě do 15 dnů ode dne, kdy byli stavebníkem informováni. K tomu dlužno dodat, že ve světle dosavadní judikatury vrcholných soudů za vlastníky sousedních pozemků nebude možno považovat toliko mezující sousedy, ale i další osoby, jejichž práva mohou být dotčena". Obdobně svůj závěr odůvodnil i třetí senát.

[15] Podle názoru prvního senátu nelze projednávanou věc dostatečně odlišit od citovaných rozhodnutí třetího a čtvrtého senátu. Navrhovatelovo tvrzení, že v jeho případě byl na rozdíl od předchozích zvýšen IPP pro zcela konkrétní záměr bytového domu, neobstojí: minimálně v případě sp. zn. 3 Ao 2/2009 byla situace taková, že na dotčených pozemích byla už plánována výstavba konkrétního obytného souboru „Trojmezí", což je situace obdobná projednávané věci. Věc neodlišuje ani tvrzená vysoká hodnota IPP. Např. ve věci sp. zn. 3 Ao 2/2009 bylo tvrzeno, že zvýšením koeficientu podlažních ploch narostla celková hmota přípustné nadzemní zástavby více než trojnásobně. Přesto tato skutečnost Nejvyšší správní soud nevedla k závěru o aktivní věcné legitimaci navrhovatelů. Rozdílnost nelze spatřovat ani v tom, že v projednávaném případě zřejmě navrhovatel vlastní nemovitost umístěnou blíže dotčené funkční ploše, než tomu bylo v případech řešených třetím a čtvrtým senátem. Ve všech případech byl totiž navrhovatelem nemezující (bezprostředně nesousedící) vlastník nemovitosti a hlavním rozhodovacím důvodem ve věcech třetího a čtvrtého senátu byla zjevně skutečnost, že se proti negativním důsledkům úpravy směrné části územního plánu lze účinně bránit až ve fázi územního či spojeného územního a stavebního řízení.

[16] S tímto názorem třetího a čtvrtého senátu se první senát nemůže ztotožnit, neboť popírá smysl soudního přezkumu územních plánů a jejich změn. Aktivní věcná legitimace je v těchto případech fakticky dána hrozbou (pravděpodobností, možností) realizace plánem vytčeného cíle, jehož důsledky dopadají do právní sféry navrhovatele. Zvýší-li se v určité ploše IPP, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími než bylo dosud předpokládáno. Tím samozřejmě může dojít k zásahu do práv osob s vlastnickým právem k sousedním nemovitostem. Není přitom vůbec rozhodné, zda k tomuto zásahu v budoucnu skutečně dojde (tj. zda bude hustá či podstatně vyšší zástavba opravdu realizována).

[17] Názor, že se bude moci navrhovatel úspěšně bránit až proti konkrétnímu záměru v územním či spojeném územním a stavebním řízení, je dle mínění prvního senátu nesprávný. Podle § 90 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavební úřad v územním řízení mimo jiné posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Stavební úřad v takovém řízení tedy nezkoumá a nemůže zkoumat zákonnost územně plánovací dokumentace a konkrétně ani to, zda IPP byl zvýšen zákonem předepsaným postupem, v souladu se zákonem a přiměřeně situaci. Stavební úřad se naopak tímto indexem musí řídit, a to bez ohledu na skutečnost, že se jedná o směrnou část územního plánu (k tomu viz též dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 41/2008 – 201, nebo usnesení ze dne 30. 11. 2006, č. j. 2 Ao 2/2006 – 62).

[18] Přístup třetího a čtvrtého senátu by byl akceptovatelný v případě, kdy by soud při přezkumu územního rozhodnutí mohl zpochybňovat zákonnost územního plánu a v konkrétním případě jej neaplikovat. Tento závěr vyslovil sedmý senát v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53. Podle názoru sedmého senátu může být uplatnění územního plánu v konkrétním případě (tj. jako svého druhu podkladového aktu) v rozporu se zákonem či právní zásadou. „*Soud je proto pro tyto účely oprávněn posoudit zákonnost té části územního plánu, která je podkladem rozhodnutí, a v případě, že by ji shledal nezákonnou, ji neaplikovat. V tomto ohledu je nutno na územní plán hledět jako na podzákonný právní předpis, neboť při své aplikaci na konkrétní případ*

účastníka řízení má jako regulace vztahující se na neurčitý okruh subjektů pro tyto účely povahu podzákonného právního předpisu (čl. 95 odst. 1 Ústavy), nikoli tzv. jiného úkonu správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.“

[19] Ani s tímto pojetím ovšem první senát nesouhlasí. Sedmý senát především vychází z premisy, že územní plán je podzákonným právním předpisem, ačkoliv legální definice (srov. § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) ani konstantní judikatura zdejšího soudu takové pojetí opatření obecné povahy nesdílí (srov. již první rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této oblasti – rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, publikovaný pod č. 740/2006 Sb. NSS – které dosud nebylo kvalifikovaně překonáno). Se zákonnou definicí ani s judikaturou Nejvyššího správního soudu se sedmý senát nijak nevypořádává a bez dalšího podřizuje územní plány režimu článku 95 odst. 1 Ústavy. Tímto způsobem pak obchází § 75 odst. 2 s. ř. s., který sice umožňuje přezkoumávat podkladové akty správního rozhodnutí, avšak za podmínky, že soudní řád správní neumožňuje žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části takovou „žalobou“ nepochybně je. V konečném důsledku dochází aplikací názoru sedmého senátu též k obcházení lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části zakotvené v § 101b odst. 1.

[20] První senát se tedy s právními názory třetího, čtvrtého a sedmého senátu z popsaných důvodů neztotožňuje. Má-li navrhovatel za to, že zvýšením IPP na určité funkční ploše dochází k zásahu do jeho vlastnického práva, může se proti takové úpravě směrné části smysluplně bránit pouze návrhem na zrušení této úpravy jako opatření obecné povahy postupem podle § 101a a násl. s. ř. s. V územním řízení naopak tuto úpravu zpochybnit nemůže.

IV.2 Pasivní procesní legitimace

[21] Ve věci sp. zn. 3 Ao 2/2009 jednal Nejvyšší správní soud jako s odpůrcem s Magistrátem hlavního města Prahy; ve věci sp. zn. 4 Ao 1/2010 pak s hlavním městem Prahou, ač v obou případech byla předmětem soudního přezkumu úprava směrné části územního plánu. Tím byl dle názoru prvního senátu založen rozpor ohledně osoby pasivně procesně legitimované v případě návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu.

[22] Je skutečností, že v mezidobí mezi rozhodnutími třetího a čtvrtého senátu vydal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, v němž dospěl k závěru, že odpůrcem v řízení o zrušení územního plánu je obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo. Rozšířený senát zde vyšel z přičitatelnosti úkonu zastupitelstva jako orgánu obce samotné obci.

[23] Podle názoru prvního senátu ovšem nelze tento závěr vztáhnout na projednávaný případ. Podle § 188 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. platí, že o úpravě směrné části územního plánu obce schváleného do 31. prosince 2006 rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů. Podle § 31 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) platilo, že o úpravě směrné části územně plánovací dokumentace rozhoduje orgán, který je příslušný tuto územně plánovací dokumentaci pořídit.

[24] V projednávané věci tedy úpravu směrné části neschvaluje zastupitelstvo, nýbrž „rozhoduje“ o ní obecní úřad (konkrétně zde Magistrát města Brna). Ač je obecní úřad počítán mezi orgány obce [viz § 5 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)], v souladu s § 5 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb. v tomto případě vykonává přenesenou působnost. Podle

názoru prvního senátu zde proto obecní úřad vystupuje jako samostatný správní orgán a jím provedenou úpravu směrné části územního plánu nelze považovat za jednání přičitatelné obci. Odpůrcem v případě návrhu na zrušení úpravy směrné části územního plánu by proto měl být podle § 101a odst. 3 s. ř. s. obecní úřad (v projednávané věci pak Magistrát města Brna).

V. Otázky předložené rozšířenému senátu

[25] Ze shora uvedených důvodů je věc v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládána rozšířenému senátu k zodpovězení těchto otázek:

1. **Lze se proti úpravě směrné části územního plánu obce spočívající ve zvýšení indexu podlažní plochy bránit návrhem na zrušení opatření obecné povahy, nebo ji lze napadat až v rámci územního řízení a případného soudního přezkumu územního rozhodnutí?**

2. **Kdo je osobou pasivně procesně legitimovanou v řízení o zrušení úpravy směrné části územního plánu podle § 101a a násl. s. ř. s.?**

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné. Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Jiří Palla, JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Kateřina Šimáčková, JUDr. Karel Šimka a JUDr. Jaroslav Vlašín. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. Účastníci se dále mohou ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení vyjádřit k otázkám předloženým rozšířenému senátu.

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu